

MENSENWERK

IK WEET WEL HOE IK ARTSEN ZOU SELECTEREN ALS IK DE BAAS WAS

EMMA VAN ES

Emma van Es (pseudoniem) is bezig met haar coschappen. Als winnares van de Arts in Spe columnwedstrijd schrijft ze elk kwartaal een column over haar belevenissen.

Ik kan ontzettend genieten van mensen. Waar ik vroeger op een terrasje al genoot van alle diversiteit, kan ik in het ziekenhuis al helemaal mijn geluk op. Ik maak er ondanks alle ziekenhuishecticiteit dan ook een sport van om mensen op een zo persoonlijk mogelijke wijze te benaderen. Hoe kort het patiëntcontact ook is, ik zal als een ware kameleon op missie de belevingswereld van de patiënt in duiken alvorens een oplossing aan te dragen die past bij de patiënt.

Soms probeer ik op dezelfde manier te kijken naar de specialist. Want wie is nu eigenlijk die mens die mij een inkijkje geeft in zijn vak? Mag ik ook eens meekijken met wie ú nu eigenlijk bent? Grappig genoeg lukt dit me dit anders dan bij patiënten maar zelden. De witte jas blijkt nogal eens te fungeren als emotioneel loodschort. Jammer, want elk arts-patiëntcontact of arts-coassistentcontact is toch in de eerste plaats mens-menscontact.

De arts die ik met tranen in haar ogen een privé-telefoontje zag hebben in de hal? Geef mij haar als oncoloog als ik over tien jaar mijn kinderen moet vertellen dat 'mama ziek is'. En als iedereen vlot nog even het zebrapad oversteeft terwijl het stoplicht net op

rood springt, is er altijd iemand die die impuls onderdrukt en tegen ieders verwachting in – enigszins meelijwekkend aangekeken – braaf blijft staan. Ik hoop dat hij mijn anesthesioloog zal zijn.

Ik weet wel hoe ik toekomstig artsen zou selecteren als ik een dag de baas zou zijn.

Vijf kandidaten zullen zich die dag in het ziekenhuis melden voor hun sollicitatie, precies zoals ze gevraagd is in hun brief. Terwijl ze door de gang lopen, zien ze een buggy staan met een huilende peuter die angstig om zich heen kijkt op zoek naar haar moeder. Wie merkt de situatie op, wie checkt of moeder inderdaad in de buurt is? Als ze zich melden bij de balie genoemd in de brief, is een oudere vrouw met rollator eerst aan de beurt. Ze is haar bril kwijt en kan haar formulier niet vinden. Wie is ongeduldig, piept even snel tussendoor? Wie glimlacht er vriendelijk als de oude vrouw haar excuses maakt? Wie helpt haar met zoeken? Ik ben benieuwd hoe ze hierna te werk zullen gaan als ze ontdekken dat de in de brief genoemde ruimte helemaal niet bestaat.

Deze middag zal mij meer vertellen over hun stressbestendigheid, probleemoplossend vermogen en drijfveren dan welk cv of welke aanbevelingsbrief dan ook. Niemand zal die dag op tijd zijn voor het geplande gesprek. Maar ze zijn allemaal precies op tijd geweest voor hun sollicitatie – die ze zojuist hebben afgerond. Zonder witte jas, zonder commissies en zonder sociaal wenselijke antwoorden. Gewoon, als zichzelf. Als mens, die daarnaast toevallig óók nog eens dokter is. ●